

[Carsten Raft.]

bliver forholdsvist stor. Mod og Mandshjerte og Organisationsevne har de Folk vel nok vist alle sammen, som søger over i Hæren ved denne Lejlighed, og det er selvfølgelig ganske væsentlige Dele af Kvalifikationerne for en dygtig Officer, men det er ikke helt nok. Officererne er ogsaa Opdragere og Lærere, og der er ogsaa andre Krav, som vil blive stillet. Det er en historisk Erfaring, at Krigens Helte ikke altid hævder sig i Fredens Arbejde. Derfor maa der en Udvalgelse til som altid, naar der er Tale om at uddanne militære Førere, og jeg vil gerne spørge den højtærede Forsvarsminister, om det ikke var muligt, at man forsøgsvis benyttede den Hjælp af Psykologer og Psykoteknikere, som den amerikanske og engelske og svenske Hær for længst har taget i Anvendelse, naar der skulde udpeges Officersemner. Engang skal vi sikkert ogsaa have dem i den normale Karriere herhjemme. Og her, hvor Bedømmelsen er saa svær, fordi man har kendt de Folk saa kort og de ikke langsomt tjener sig op gennem Rækkerne, synes jeg, det maa være en Støtte for de Officerer, som skal foretage Udvælgelsen, at man benytter sig af det, andre Hære har erkendt som fuldstændig nødvendigt for at finde fremtidige Førere.

Hvis man stiller alt for store Forventninger til dette Lovforslag, kan det altsaa være, man bliver skuffet. Men det er en skyldig Honorar for Modstandsbevægelsens Arbejde, det er en meget klar Demonstration af Viljen til en Popularisering og Demokratisering af Hæren og en Demonstration af Ønsket om at knytte Folkehæren til den nye Hær. Jeg tror derfor, at alle Forsvarsvenner vil følge Loven med den varmeste Sympati og de bedste Ønsker, og jeg vil haabe, at der kommer de allerbedste Resultater ud af det.

Saadan ser Officerskorpset ogsaa paa det. Det er i hvert Fald mit Indtryk. Det er jo unægtelig en Lov, der griber meget stærkt ind i Officerernes Forhold. En Kaptein med lang Uddannelse og mange Tjenestear bag sig, med Eksaminer og Specialkursus og med Tjeneste i Modstandsbevægelsen, kan godt opleve at se sig sprunget forbi af en Mand, der for blot faa Aar siden ikke havde noget som helst med Hæren at gøre og maaske ikke engang har gennemgaaet Hærens Rekruttskole. Det vilde vist vække lidt Røre, hvis man i en anden Karriere foretog den Slags Foranstaltninger. Nu er det selvfølgelig ingenlunde afgørende for dette Lovforslags Vedtagelse, hvordan Officerskorpset ser paa det; men jeg synes,

at det er værd at gøre opmærksom paa, at det er det bestemte Indtryk, at Officererne forstaar og anerkender, hvad der sker her, fordi de ser, at det har Værdi for Hæren og dens Fremtid.

Til Slut vil jeg gerne komme med et Par Bemærkninger om den Diskussion om Hærens Demokratisering, der finder Sted for Øjeblikket. For en gammel Forsvarsven er det selvfølgelig en Oplevelse at se Forsvarsproblemer diskuteret paa positivt Grundlag af saa mange og saa brede Kredse, men jeg indrømmer, at man kommer ud for en Del Rutschature, naar man skal følge med i denne Diskussion. Det er ellers ikke min Opgave at reklamere for det paagældende Blad, men jeg kan godt tilraade ærede Medlemmer at se den Diskussion, der i den sidste Uge er ført i „Morgenbladet“ mellem Sekretær Krebs og Oberst Mikkelsen, saa vil man faa et Indtryk af, hvor forskellig Opfattelsen kan være hos Folk, der, efter hvad jeg mener at vide, er Partifæller.

Jeg indrømmer gerne, og jeg tror ogsaa, det bliver indrømmet i al Almindelighed fra konservativ Side, at Hærens Officerskorps godt kan tiltrænge en Demokratisering, at det ikke i sin Sammensætning er et bredt Udtryk for hele det danske Folk. Men naar man til Gengæld — og det har man ofte gjort i denne Diskussion — vender det bebrejdende mod Officererne og angriber dem for det, er det alligevel at stille Forholdene fuldkommen paa Hovedet. Hvordan skulde det være blevet anderledes med de Vilkaar, Forsvaret har haft her i Landet? Gang paa Gang stemte Folkets Flertal for Nedlæggelse af Hæren og Flaaden, Forsvarsministeren erklærede, at han saa det som sin Opgave at ødelægge Hæren og Flaaden, de Partier, der havde Regeringen og Magten, betegnede Forsvaret som noget overflødig og skadeligt, og deres Aviser gjorde det samme. Ja, men saa kunde man ikke vente, der fra de Kredse, som var under denne Paavirkning, skulde komme en Rekruttering til Hærens Befalingsmandskorps; det er noget historisk betinget og ganske selvfølgelig, som foreligger; der er ikke nogen Grund til at undre sig derover.

Forsvarets Vilkaar var stadig nedadgaende, Lønningerne var smaa. Jeg vil gerne slutte mig til det ærede Medlem Hr. Schytz i hans Betragtninger om Lønningerne i Hærens Befalingsmandskorps. Der er her Tale om Folk, der skal have Ansvaret for 100 eller 125 Mennesker i deres Opdragelse, Uddannelse og Livsførelse, og som lønnes med Lønninger, der ligger langt under de almindelige Lønninger her i Samfundet.